

CESTA

č. 34 2/2017

Časopis pro členy a přátele Anonymních alkoholiků

OBSAH:

- **Slovo na úvod**
Úvodník 2
- **Příběhy z Velké Knihy**
Žil pouze proto, aby pil 4
- **Road Back 406**
Představení časopisu 9
Moje cesta ke střízlivosti 10
- **Vaše svědectví**
O rozcestích, směřování AA.. 12
Čti Modrou knihu... 17
Nová svoboda... 20
Modlitba na Sněžce 27
- **Různé**
Moudra z mítinků 17
Kulturní okénko 26
Sdíleno pomocí internetu 29
- **Kontakty** 32

Vydává:

Sdružení pro Služby Anonymním alkoholikům v České republice, se sídlem:

Ambrožova 729, 500 02 Hradec Králové

Redakce:

E-mail: Cesta.AA@email.cz

Tel.: +420 608 234 664

Tisk:

Tiskárna CCB, spol. s r.o.

Uveřejněné příspěvky nevyjadřují postoj redakce ani AA jako celku, jsou pouze osobním názorem a zkušeností příspěvatele.

Redakce si vyhrazuje právo na krácení a redakční úpravu příspěvků.

Časopis je určen pouze pro vnitřní potřebu AA.

**Doporučená cena
výtisku je 30Kč**

Slovo na úvod

Milí přátelé,

na úvod tohoto vydání bych se s vámi rád podělil o několik pocitů, které v poslední době cítím. Prvním z nich je vděčnost. Vděčnost za to, že žiju střízlivý, i když ne zrovna lehký život. Vděčnost za společenství AA, které mi velmi pomáhá, abych právě takto mohl žít. Vděčnost za to, že mám co jíst, že mohu cestovat, že mám dobrou práci, že mám rodinu a děti, kterým mohu stále něco předávat. Vyjádřením vděčnosti jsou moje díky.

Poděkování, to je první duchovní nástroj, který bych měl používat v hojné míře. A místo toho abych tak činil, chovám se nevděčně. Mnohokrát si večer ani nevzpomenu, abych Vyšší moci, jak jí rozumím já sám, tedy Bohu, poděkoval. Všiml jsem si, že právě negativní pocity, jakými jsou třeba netrpělivost, zloba, nedočkavost, touha po penězích, pomlouvání a hodnocení druhých mi velmi často brání v projevech vděčnosti.

Mnohokrát cítím nejistotu, zda zvládnu nadcházející den. A moje nejistoty mají základ v mé často až přílišné touze spoléhat se sám na sebe. Moji sponzoři mě učili, abych v takových situacích používal další duchovní nástroj, kterým je prosba o pomoc.

V prvním kroku, který aplikuji na situaci, o které si myslím, že ji nezvládnou, připouštím, že nemám vše pod kontrolou. Ve druhém kroku připouštím, že existuje nějaká síla, kterou sice neznám, ale které věřím a zároveň jí důvěřuji. A také připouštím, že mi právě tato síla může pomoci. A ve třetím kroku hledám způsob, jak dovolit této síle, aby mi pomohla. A tak se snažím potlačit svoje ego a začít den a každou nezvládnutelnou situaci prosbou: „Bože, prosím tě, pomoz mi.“

Proč se nad tím vším zamýšlím, a proč to vše s vámi sdílím? Celé toto vydání časopisu vás budou provázet útržky z nově překládané knihy Dospěli jsme k víře...

Když jsem byl na počátku své střízlivé cesty, vůbec jsem spiritualitu, duchovnost a zejména sadu duchovních nástrojů nechápal. Netušil jsem, jak mám tyto termíny uchopit, jak k nim přistupovat a už vůbec jsem nevěděl, jak je používat. Upřímně řečeno nevím to ani dnes.

Ale to mi vůbec nevadí v tom, abych si ráno kleknul a poprosil o střízlivý den, abych poprosil kamaráda nebo spolupracovníka o pomoc. Nevadí mi to v poděkováních za střízlivost a za případnou pomoc.

Knih „Dospěli jsme k víře...“ je knihou příběhů. Právě tyto příběhy mně pomohly pochopit a přijmout skutečnost, že k Bohu existuje právě tolik cest, kolik je na světě lidí. Měl jsem totiž představu, že moje cesta musí být cestou podle nějakého vzoru, cestou, kterou už mi někdo vyšlapal. Jinými slovy, měl jsem představu, že moje cesta bude cestou lehkou, cestou, na které nebudu muset vynakládat vlastní úsilí. Ale tak tomu není, moje cesta je cestou hledání, omylů a poučování se z odbočení do slepé uličky.

Za redakci alkoholik Jarda

CESTA

Příběhy z Modré knihy

Žil pouze proto, aby pil.

„Lidé mě napomínali, analyzovali mě, proklínali mě, radili mi, ale nikdo z nich mi nikdy neřekl, „Ztotožňuji se s tím, co se ti děje. Toto se mi stalo a takto jsem to řešil.“

Když se ohlédnu zpět, nejsem schopen si vzpomenout na žádný varovný signál, který by mě nebo ostatní členy rodiny varoval před devastací, kterou si pro nás alkohol připravil. Nikdo z rodiny si nepamatuje, že by někdo jak z otcovy, tak z matčiny strany nadměrně pil. Moji příbuzní se vždy angažovali v Jižní misionářské baptistické církvi. Můj táta byl knězem a já jsem každou neděli spolu s ostatními členy rodiny navštěvoval jeho kostel. A stejně jako oni jsem se zapojoval do církevních aktivit. Moji rodiče byli také učitelé. Táta byl ředitelem školy, do které jsem docházel, a moje máma zde vyučovala. Oba dva se mimo jiné zapojovali do charitativní pomoci a byli velmi váženými občany. Naše rodina vždy držela pohromadě, naplněna projevy vzájemné a laskavé starostlivosti. Žila s námi moje babička, mámina maminka, která byla hluboce věřící. Pomáhala s mojí výchovou a byla živoucím příkladem nepodmíněné lásky.

Velmi záhy jsem pochopil morální hodnoty a výhody vzdělání.

Doma mě učili, že když budu řádně vzdělaný a budu dodržovat morální zásady, pak mi nic nemůže zabránit v úspěšné kariéře, ani na tomto světě, ani po smrti. V průběhu dětství a mládí jsem byl nadšený, doslova opilý morálním zanícením a intelektuálními ambicemi. Ve škole jsem vynikal a snil jsem o učitelské kariéře a o pomoci ostatním lidem.

Alkoholu jsem se poprvé napil, když už jsem byl dospělý, a po

získání bakalářského titulu jsem pokračoval v magisterském studiu na prestižní univerzitě East Coast. Dávno před tím jsem sice ochutnal pivo a trochu vína, ale dospěl jsem k názoru, že ovocný džus chutná

mnohem lépe. Do té doby jsem nikdy nebyl v baru. Jednoho večera mě několik kamarádů z řad studentů přesvědčilo, abych s nimi šel do místního denního baru. Bar mě fascinoval. Stále si pamatuji mlhavou, zakouřenou atmosféru, tlumené hlasy a jiskření ledu ve skleničkách. Bylo to naprosto důmyslné. Ale nejvíce si pamatuji ten hřejivý pocit, když jsem se poprvé napil whisky.

Ten večer jsem toho vypil tolik, že nikdo nechtěl uvěřit, že jsem do té doby nikdy nepil. Neopil jsem se, ale některá období toho večera jsem si druhý den nepamatoval. Mnohem důležitější než všechno ostatní ten večer bylo, že jsem měl pocit sounáležitosti. Byl jsem součástí universa a v souladu se všemi lidmi. Ve skutečnosti jsem se nikdy necítil v pohodě, navzdory mému aktivnímu životu v církvi a ve škole. Ve společnosti lidí jsem byl velmi nervózní a nejistý a nutil jsem se k otevřenému a přátelskému chování. Chovali se tak moji rodiče a já jsem si myslel, že je to moje povinnost. Ale ten večer v baru jsem se cítil jako nikdy v životě. Nejenom, že jsem byl v naprosté pohodě, ale dokonce jsem cítil lásku ke všem cizím lidem a myslel jsem si, že oni ji opětují. A to všechno díky onomu zázračnému nápoji, alkoholu. Jaký to velký objev a jaká to úleva!

V následujícím roce jsem zahájil svoji učitelskou kariéru. První štací byla střední škola ve městě vzdáleném osmdesát kilometrů od mého rodiště. Ještě před koncem školního roku mě požádali, abych kvůli pití rezignoval. Za tuto krátkou dobu jsem pití přijal jako vyhovující

způsob života. Miloval jsem chlast. Miloval jsem lidi, kteří pijí a miloval jsem místa, kde se pilo. V tomto období mi nikdy nepřišlo na mysl, že by mi alkohol mohl způsobit problémy, a to i přesto, že jsem přišel o první práci a že jsem mezi příbuznými vzbudil plno rozpaků. Díky té první noci strávené zhruba před rokem v baru jsem udeřil závažné rozhodnutí, kterým jsem se řídil mnoho dalších let. Alkohol je můj přítel a já za ním půjdu až na konec světa.

Po ztrátě prvního zaměstnání jsem přišel o mnoho dalších, vždy kvůli alkoholu. Učil jsem na mnoha

školách v mnoha různých státech. Už jsem nebyl mladým mužem, který se řídí morálkou a jehož osudem je pomáhat druhým lidem, aby žili lépe. Byl jsem ukřičený, arogantní, vztekly, surový člověk, který vždy obviňuje a napadá druhé lidi. Častokrát mě zavřeli do vězení a mnohokrát jsem byl zbitý. Naučil jsem se mluvit sprostě a nezřídka jsem byl při vyučování opilý nebo jsem se opilý potloukal na veřejných místech. Moje učitelská kariéra skončila naprostou

potupou. Moji příbuzní nechápali, co se se mnou stalo, nechápal jsem to ani já sám. Ve střízlivých okamžicích mě naplňoval stud, pocity viny a výčitky svědomí. Pro všechny, kteří ve mě věřili, jsem se stal nepříjemností, která vzbuzuje rozpaky, a pro ostatní lidi člověkem, který si nezasluhuje respekt. Chtěl jsem umřít. Od tohoto okamžiku se alkohol stal mým jediným přítelem.

Uchýlil jsem se do zařízení pro duševně nemocné, což mi pravděpodobně zachránilo život. Nepamatuji si, jak jsem se tam dostal, ale co vím jistě je, že jsem začal mít sebevražedné sklony. Cítil jsem se tam v bezpečí, a když mě o několik měsíců později propouštěli, plakal jsem. V té době jsem věděl, že to v normálním světě nedokážu. Za zamřížovanými nemocničními okny jsem se cítil bezpečně a chtěl jsem tam zůstat po celý zbytek života. Nemohl jsem tam sice pít, ale byl tam dostatek sedativ a jiných léků, kterými jsem si pomáhal. Nikdo se o mě nikdy nezmínil jako o alkoholikovi. Nevěřil jsem také, že by lékaři věděli o alkoholu více než já.

Když mě z nemocnice propustili, přestěhoval jsem se do velkého města a začal jsem žít nový život. Z mého života se stala celá řada nových začátků. Obvykle jsem se napil, získal jsem dobrou práci a zase jsem o ni, stejně jako v předchozích případech, přišel. Všechny strach, výčitky svědomí a deprese se mi vrátily, akorát byly desetkrát horší. Stále mi nedocházelo, že by alkohol mohl být příčinou mého mizérie. Často jsem se stěhoval a pil jsem stále více. Pak se

ze mě stal bezdomovec a přespával jsem v čekárnách na autobusových a vlakových nádražích. Na chodnicích jsem sbíral cigaretové špačky a s ostatními opilci jsem pil ze společné láhve vína. Propil jsem se až do útulku v chudinské čtvrti, ze kterého jsem si udělal domov. Žebřal

jsem. Tehdy jsem žil pouze proto, abych mohl pít. Nekoupal jsem se, neměnil jsem si spodní prádlo ani jsem si nepral oblečení, zapáchal jsem, zhubnul jsem a onemocněl. Začal jsem slyšet hlasy, což jsem přijal jako ortel smrti. Báł jsem se lidí, Boha a univesa, nenáviděl jsem je, byl jsem na ně rozružený a plný zášti vůči nim. Neměl jsem nic, proč bych mohl žít a zároveň jsem se báł zemřít.

A právě v tomto období jsem potkal sociální pracovníci, která pracovala v chudinských barových čtvrtích a byla střízlivou členskou Anonymních alkoholiků. Posadila si mě k sobě do kanceláře a vyprávěla

mi svůj příběh, jak pila, co se jí přihodilo a jak vystřízlivěla. Nikdo před ní to neudělal. Lidé mě napomínali, analyzovali mě, proklínali mě, radili mi, ale nikdo z nich mi nikdy neřekl, „Ztotožňuji se s tím, co se ti děje. Toto se mi stalo a takto jsem to řešil.“ Hned ten den večer mě vzala na můj první mítink AA.

Zpočátku se ke mně lidé na

setkáních chovali velmi laskavě a já jsem nepil. Ale posedli mě duchovní démoni abst'áku. Ti lidé byli bílí a já jsem byl černoch. Co oni vědí o utrpení? Co mi mohou říci? Byl jsem černoch a byl jsem chytrý, za což mě okolní svět neustále zavrhoval. Nenáviděl jsem tento svět, jeho lidi a trestajícího Boha. Přesto jsem věřil, že lidé v AA byli upřímní a pomáhalo jim to, bez ohledu na to, v co věřili. Já jsem prostě nevěřil, že by AA mohlo fungovat i pro mě, pro černošského opilce.

Upřímně jsem věřil, že jsem odlišný do okamžiku, než jsem prožil to, co dnes považuji za svůj první duchovní zážitek. Bylo to náhlé uvědomnění si, že jsem alkoholik a že už nemusím pít alkohol. Také jsem pochopil, že alkoholizmus je nemoc, která se nevyhýbá žádné lidské rase, postihuje lidi všech náboženských vyznání a projevuje se kdekoliv na

světě. Konečně jsem byl vysvobozen z pout jedinečnosti.

Na začátku střízlivého života jsem stále bydlel na ubytovně, kde žilo mnoho aktivních pijanů. Protože jsem nepil, začal jsem velmi citelně vnímat své okolí – silný zápach, hluk, nepřátelství a fyzické nebezpečí. Moje zášti zesilovaly, k čemuž přispělo k poznání, že jsem svou kariéru spláchl do záchoda, že jsem zostudil svoji rodinu a znepřátelil si ji, a že jsem klesl do nejubožejšího útočiště, kterým byl útulek v chudinské čtvrti. Ale také jsem byl schopen pochopit, že mě tato směsice zášti a zuřivosti zve k tomu, abych se napil a tím propadl smrti. Tehdy jsem poznal, že musím dát přednost střízlivosti před vším, co se v mém životě stane. Bez ohledu na to, co se stalo nebo nestalo, neměl bych se napít. Ve skutečnosti neměla žádná z událostí, které jsem prožíval, co do činění s mojí střízlivostí. Život jde neustále dál, kupředu, někdy je dobře a jindy zase hůř, ale já nemohu připustit, aby byla moje střízlivost na jeho běhu závislá. Střízlivost si musí žít svým vlastním životem.

Mnohem důležitější bylo pochopení, že toto nemohu zvládnout sám. Od dětství jsem nikdy, navzdory lásce, kterou jsem doma cítil, nedovolil lidem, ani těm nejbližším, aby vstoupili do mého života. Celý můj život byla jedna velká lež, protože jsem s nikým nemědlel ani svoje myšlenky, ani pocity. Myslěl jsem si, že jsem přímo spojený s Bohem, a okolo sebe jsem si vybudoval zeď nedůvěřivosti. Ve znění Dvanácti kroků jsem byl konfrontován s všudypřítomným

zájmenem “my” a postupně jsem poznal, že jsem schopný oddělit a

my

ochránit svou střízlivost od nebezpečí, které na mě číhá, pouze proto, že jsem závislý na zkušenostech se střízlivým životem, které mají ostatní členové AA, a že

s nimi jdu společnou cestou Dvanácti kroků k uzdravení.

Střízlivost nabízí mnoho odměn a jakkoliv je tato nemoc progresivní, dokáže ji potlačit. Já osobně mezi tyto odměny počítám uvolnění z pout jedinečnosti a poznání, že způsob života podle AA je dar a výsada, které předčí všechna očekávání – dar prožívání života osvobozeného od bolesti a ponížení, které způsobilo moje pití, a naplněného radostí z užitečnosti a střízlivosti. Života, ve kterém mám výsadu růst ve střízlivosti den po dni a předávat poselství naděje tak, jak bylo předáno mně.

Pět let usilovné práce a toužebných očekávání bylo vloženo do této brožury od okamžiku, kdy členové společenství AA poukázali na potřebnost takovéto knihy. Pro některé nově příchozí byla představa o “Anonymních alkoholících” jako o “duchovním programu” poněkud zavádějící a měli snahu vykládat si pojem “duchovní” jako pojem “náboženský”. Ale, řečeno slovy našeho spoluzakladatele dr. Boba (článek v časopise Grapevine), “Nejsme svázáni s žádnou náboženskou doktrínou.... V našem společenství máme mnoho různých názorů.

”Dospěli jsme k víře....” je koncipována jako brožura pro bohatou rozmanitost lidského přesvědčení, které dohromady spojuje výraz, “Bůh, *jak mu rozumíme my sami*.”

Dospěli jsme k víře...., Předmluva

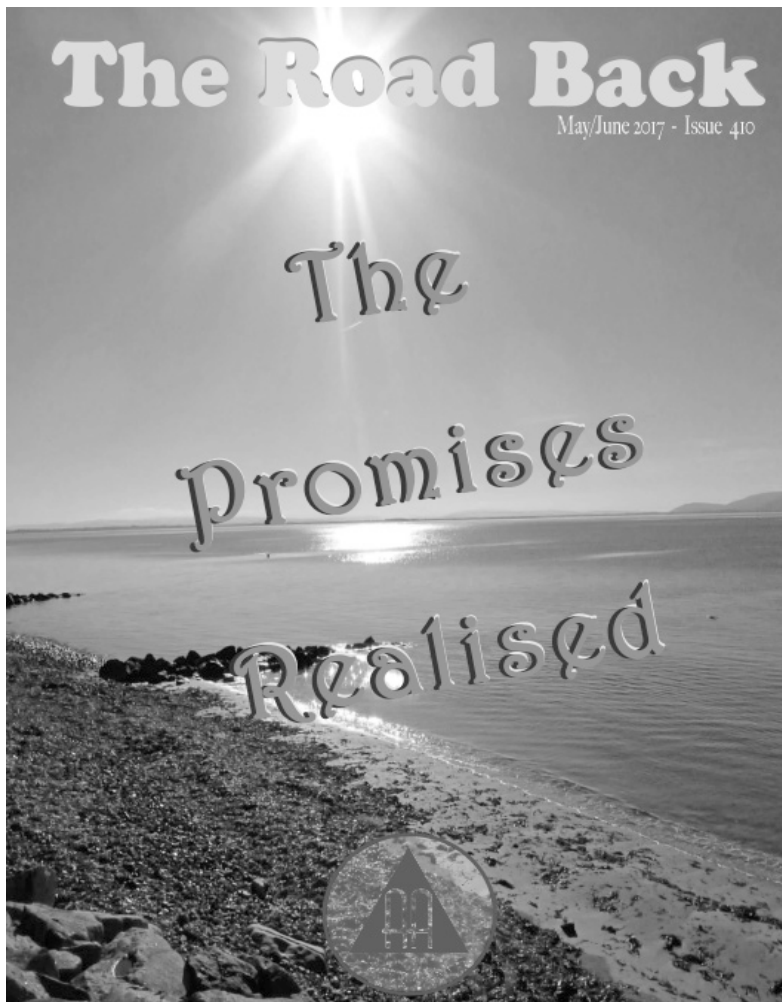

CESTA

Road Back 406

Parterský časopis našich irských kamarádů

Časopis vychází jednou za dva měsíce v rozsahu 24 stran. Celé vydání je v barevném provedení a cena jednoho výtisku je 11 Euro. Vydává jej Všeobecná kancelář služeb v Irsku.

Moje cesta ke střízlivosti

Příští pátek oslavím jedenáct měsíců střízlivosti. Pro mě to má mnohem větší význam než jeden rok střízlivosti, protože jsem ještě nikdy od svých patnácti let nebyla tak dlouho střízlivá a to i přesto, že jsem strávila nějaký čas ve vězení. Vždycky jsem se napila dříve, než uběhlo jedenáct měsíců.

Nyní je mi třicet pět a vždy jsem pila, abych se cítila nevázaná, vzrušená a v euforii. Brzy se tyto pocity změnily na utrpení a zoufalství. Alkoholickým způsobem jsem pila od svých třinácti let a vždy jsem pila, abych se opila. Když jsem vypila větší množství alkoholu, začala jsem se vůči rodinným příslušníkům a přátelům chovat velmi násilně. Toto chování jsem se díky zachování střízlivosti, rozhovorům se

sponzorkou a uplatňování programu v životě naučila odpouštět.

Uzdravování nebylo jednoduché. Poprvé jsem přišla do AA ve věznici v Holloway a šla jsem na setkání pouze proto, abych se dostala ze své cely. Bylo mi tehdy devatenáct let a nemohla jsem se dočkat, až se po

propuštění z vězení napiju. Na další setkání AA jsem přišla až po třinácti letech silného pití.

Dobře si vzpomínám na ten okamžik, kdy mi svítl, že jsem se se svým pitím dostala příliš daleko, až za bod, ze kterého už není návratu. Myslela jsem si, že jsem se dostala do velkých potíží, které nedokážu vyřešit a že se už nedokážu vrátit. Pro vystřízlivění jsem vyzkoušela i jiná zařízení, nastupovala jsem do nich buď dobrovolně, nebo jsem měla nástup nařízený soudně. I přesto se moje situace zhoršovala. Pokoušeli se mě naučit, jak bych mohla ovládat svoje pití. Jediným výsledkem bylo, že jsem se po vypití několika sleniček necítila provinile. První den, jsem dokázala vypít pouze jeden půllitr. Druhý den to byly půllitry dva a třetí den jsem se vydala na alkoholický tah.

Potom jsem zvládla suše abstinovat šest týdnů, ale pak jsem se vydala na velkolepý tah a moje alkoholické myšlení, které uvažovalo stylem všechno nebo nic, mi nabídlo jedinou možnost. Vypít tolik, kolik je možné. První sklenička mě měla odradit, protože jsem dobře věděla, co bude následovat a neměla jsem vůbec žádné vodítko, jak můj tah skončí. Vědomě jsem se napila, byla jsem neschopná říci ne a dobře jsem věděla, že to bude mít následky. Nevěděla jsem však, jaké ty následky budou, prostě jsem měla nutkání být „great“ a tak jsem pila.

Dospěla jsem do okamžiku, kdy jsem nedokázala odejít z domu bez alkoholu v krvi. Myslela jsem si totiž, že když půjdu ven na veřejnost

střízlivá, lidé uvidí tu mou vnitřní černotu a všechny ty hrozné věci, které jsem kdy udělala.

Dneska je to všechno jinak.

Když jsem byla opilá, neměla jsem žádné zábrany, střídala jsem partnery jak na běžícím pásu a naprosto jsem se neovládala. Při práci na šestém a sedmém kroku jsem poprosila, aby mi byly tyto vlastnosti odebrány. V devátém kroku jsem požádala o odpuštění. Nyní jsem u kroku desátého.

Můj život se ze dne na den změnil na každodenní milost, která spočívala v osvobození od nutkání se napít. Přestala jsem pít, protože jsem už nedokázala zvládnout každodenní touhu po napití se a neschopnost říci “ne“ první skleničce. To byla porota v mojí hlavě.

Program, lidé ve společenství, služba, to všechno vyplnilo většinu mých dní. Tyto dny se nestaly pouze

snesitelnými, byly poklidné a naplněné. Kdysi jsem se naučila používat alkohol, abych zaplnila prázdnotu ve své mysli. Dnes už to nedělám, ale svoji hlavu mám stále s sebou a není lehké se vypořádat s myšlenkami, nejistotou a s negativitou, kterými se mě mé myšlení snaží přesvědčit, že nejsem dobrá, aby mě donutilo jít pít. Svě city už alkoholem nezakrývám. Když mě něco bolí, tak to prostě cítím a díky tomu rostu. Jsem ostražitá, protože když není něco v prostorách mojí mysli v pořádku, mohlo by mě to přivést zpátky k pití. Když se to stane, používám telefon. Zkušenosti veteránů a dlouhodobě střízlivých lidí jsou úžasné a já jim pomáhám udržovat si střízlivost tím, že s nimi sdílím svou bolest.

Za svůj život dlužím AA a lidem v něm.

JAYNE R.

Osobně jsem začínal se slepou vírou, ale důkazem této pravdy je, **že to funguje**. Věřil jsem lidem, kteří říkali, že trpěli alkoholismem, a kteří si nyní díky společenství AA užívají střízlivost. Pravda stála přímo před mýma očima. A zanedlouho jsem to zažil na vlastní kůži. Nejenom, že jsem se zbavil nutkání pít, ale byl jsem nasměrován k touze žít!

Dospěli jsme k víře...., kapitola 1

Vaše svědectví

O rozcestích, směřování AA, Tradicích AA a práci s druhými alkoholiky

Následující text nemá být pokusem o zformulování a přednesení nějaké obecné pravdy o tom, kde AA je, jak se tam dostalo, a kam by se mělo ubírat. Je pouhým pohledem jednoho člena AA na tyto skutečnosti a má sloužit pouze jako pobídka k dalšímu rozjímání všem, kterým se dostane do ruky.

Vzpomínám si, jak jsem se smála, když jsem na svých prvních AA mítincích o Tradicích slýchala o problémech, které mají v USA s porušováním anonymity na úrovni tisku, rozhlasu a filmu, s přidružováním se k léčebnám a s takzvaným “razítkováním”. Říkala jsem si, my v ČR tyhle problémy nemáme, protože tady nás nikdo ani nebere vážně, natož aby po nás někdo něco chtěl. Jenže situace se za posledních několik let dost změnila. Média nás žádají o rozhovory a komentáře, léčebny nám otvírají dveře dokořán a soudy začínají posílat lidi, jejichž trestný čin byl nějak spojen s alkoholem, k nám místo do vězení. Na první pohled se může zdát, že jsou to všechno důvody spíše k oslavě než k obavám. Přesto bych nás všechny chtěla vyzvat, abychom se nenechali uchlácholit zdánlivým úspěchem a abychom byli naopak opatrní.

Než s vámi budu sdílet zkušenosti svých přátel Američanů, a to co jsem viděla já při svých návštěvách v USA, ráda bych se podívala na změny, kterými z mého pohledu, české AA

prošlo během posledních let. Když jsem v roce 2011 poprvé došla na AA, na mítincích jsem buď poslouchala „chlastopisy“ (životopisy členů zaměřené na to, kdo víc chlastal) nebo jsem slýchala standardní příspěvky typu: „bylo to příšerné, pak mi Áčka zachránila život, teď se mám skvěle,“ které však postrádaly informace o tom, co přesně daný člověk udělal, že se teď má tak úžasně. JAK mám nepít a žít šťastně jsem se nedozvěděla. AA mítinkům chybělo ono poselství AA,

o kterém mluví, jak Dvanáctý Krok, tak např. Pátá Tradice, zpráva o tom, JAK jsme se prostřednictvím Dvanácti Kroků AA uzdravili z alkoholismu.

Jednoho dne jsem omylem dorazila na anglický AA mítink. Na stole ležely vyskládané Modré knihy a lidé hovořili o alkoholismu jako

o chronické, progresivní nemoci. Popisovali, jak přišli na to, že má alkoholismus jak fyzickou, tak mentální a spirituální povahu. Mluvili o tom, jak jejich vlastní síla na zdolání alkoholu nestačila, i o tom, jaké problémy jim způsobovalo vlastní sobectví a sebestřednost. Tyhle výpovědi mi pomohly zodpovědět si otázku: *Co mi vlastně je?* Už to samo o sobě pro mě bylo velkou úlevou. Ještě převratnější pro mě ale bylo sdílení členů AA o tom, JAK se dostali z onoho zdánlivě beznadějného stavu mysli i těla. Znovu a znovu jsem slýchala o Dvanácti Krocích, o návodu v Modré knížce, o kapitulaci, o dospívání k víře, o rozhodnutí vyzkoušet Program AA, o dívání se na sebe, o sdílení, o pouštění se starých myšlenek a starých vzorců chování, o nápravách, o meditaci, o modlení se, a především o důležitosti práce s alkoholiky, kteří ještě trpí. *Tak takhle to dělají. To zvládnou taky.* Řekla jsem si.

V tuhle chvíli bych chtěla podotknout, že si samozřejmě uvědomuji, že se na obou stranách vyskytovaly i výjimky, ale mě se prostě do paměti víc vrylo to, co kde převažovalo.

S velkou pomocí našich přátel ze zahraničí jsem prostřednictvím Dvanácti Kroků vystřízlivěla nejen já, ale i další Češi v různých částech republiky. Takto se vychovali noví sponzoři. Začalo se víc cestovat. Začaly vznikat nové mítinky či studia Modré knihy. Někteří naši veteráni jakoby chytili druhý dech. Do oběhu se dostal nový překlad Modré knihy, z které se na setkáních AA dnes na

mnoha místech fakticky čte a cituje. Na českých mítincích AA se najednou víc a víc začalo mluvit o Krocích, kterými jsme se vydali, a které nám pomáhají zůstat střízliví. Nováčci se začali vracet. Mnozí z nich si dnes po pár setkáních najdou sponzora a začnou procházet Programem AA. Po pár týdnech či několika málo měsících je vidím, jak i oni začínají sponzorovat ty, co přišli po nich. Víc a víc členů se přirozeně začíná zajímat o Tradice AA a o historii Anonymních Alkoholiků. A z mého pohledu je jádrem této revitalizace, nebo národního obrození českých AA, chcete-li, sdílení zkušeností jednoho alkoholika s druhým alkoholikem, který má o Program AA skutečný zájem a je ochotný udělat cokoli pro to, aby se uzdravil z alkoholismu.

Co má tohle všechno společné s problémy, s kterými se AA potýká ve Spojených státech, a jak se to týká nás? Možná bude nejlepší opět začít trochou historie AA. V 30. a 40. letech minulého století nebylo možné jen tak přijít na setkání Anonymních Alkoholiků. Na mítink jste museli být „prosponzorováni“. Což spočívalo v tom, že s vámi hovořilo hned několik členů AA, a do AA jste byli přijati, až když jste je přesvědčili, že skutečně trpíte alkoholismem, a máte zájem vložit Dvanáct Kroků do svého života. Je jasné, že s tímto přístupem tehdy AA dosahovalo nevídaných výsledků. Statistická úspěšnost vypadala až zázračně. Dnes může na většinu mítinků AA dojít kdokoli. To samo o sobě asi nebylo problémem, dokud se mítinky AA nepřeplnili ne-alkoholiky či lidmi

z léčeben a jiných institucí, lidmi, kteří začali na setkání AA donášet svoje problémy jiné než alkoholismus, svoje názory a jiná poselství. Anonymní Alkoholici v USA nezvládli efektivně „odsponzorovat“ návaly lidí, nanucené do AA z venku. Nejspíš

3rd Step Prayer

God, I offer myself to Thee-
to build with me and to do
with me as Thou wilt.

Relieve me of the bondage of
self, that I may better do Thy
will. Take away my difficulties,
that victory over them may
bear witness to those I would
help of Thy power, Thy love,
and Thy Way of life. May I do
Thy will always!

hlavně proto, že mnozí „nedobrovolní nováčci“ neměli o Program AA skutečný zájem. V tomto ovzduší se postupně začalo vytrácet poselství AA. Mezi lidmi uvnitř i mimo AA se má často zato, že AA není žádný velký zázrak, nebo že dokonce nefunguje. Málokdo chápe, že AA funguje pro ty, kteří doopravdy dělají, co Modrá kniha nabízí, a že ne každý, kdo do AA přijde, skutečně Program AA vyzkouší. Dnes je ve Státech běžné, že na mítinku AA sedí mnoho lidí „nedobrovolně“ (buď je tam poslal soud, nebo je tam např. dovezli

z léčebny). Je běžné, že na mítincích AA hovoří ne-alkoholici, kteří mají jiné problémy, o tom, jak se jim daří nepít alkohol i bez Dvanácti Kroků. Dokonce je běžné, že během mítinku „AA“ nepadne ani slovo o Modré knize nebo Dvanácti Krocích. Nejsmutnější ale je, že se tak často stává, že na setkání AA přijde skutečný umírající alkoholik, který má zájem se uzdravit, poselství AA prostě neuslyší, usoudí, že mu AA nemá co nabídnout, a už se nevrátí.

Zdá se, že Anonymní Alkoholici v mnoha částech USA selhali v uplatňování vlastních doporučení obsažených v Dvanácti Tradicích AA, zejména když srovnáme to, co se u nich děje s plným zněním Dvanácti Tradic. Jelikož se zdá, že se české AA nyní nachází na podobné křižovatce, na jaké se v minulosti ocitli AA v USA, když jim poprvé po mítinku AA na stole přistála žádost o orazítkování docházkového listu z léčebny či od soudu, cítím jako svoji povinnost nás všechny povzbudit, abychom před každým rozhodnutím, které by mohlo mít dopad na AA jako celek, dobře zvážili všechny jeho možné důsledky:

Co by se stalo s AA, kdyby klienti léčeben nedokázali rozpoznat, kde léčebny končí, a kde začíná AA? Co by se stalo s AA, kdyby na našich setkáních seděla velká část účastníků z donucení nebo z jiné motivace, než je touha uzdravit se z alkoholismu? Jaký dopad to má na skupinu, když značné množství lidí na setkání AA s ostatními sdílí něco jiného než poselství AA? Co by to časem mohlo znamenat pro nově příchozího trpícího alkoholika, který se skutečně

chce uzdravit? Neverbujeme do AA nové členy, místo toho, abychom je nechali za námi přijít, na základě doporučení (viz. Plné znění 11. Tradice)? Nesoustředíme se příliš na nárůst naší členské základny, a to na úkor kvality pomoci, kterou jsme schopni takto lidem poskytnout? Stíháme se kvalitně věnovat množství lidí, které k nám přichází s žádostí o pomoc, nebo máme na mítincích AA alkoholiky, kteří trpí alkoholismem, a ještě se neuzdravili?

Ráda bych se s vámi také podělila o pár citátů z plné verze Dvanácti Tradic a o to, jak si je dneska vykládám já:

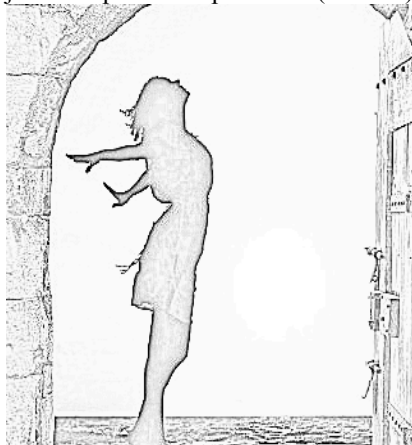
“Členství v AA by mělo zahrnout všechny, kteří trpí alkoholismem. Proto nesmíme odmítnout nikoho, kdo se chce uzdravit. Členství v AA by také nikdy nemělo záviset na penězích nebo poslušnosti. Libovolní dva nebo tři alkoholici, kteří se sejdou za účelem dosažení střízlivosti, se mohou prohlásit za skupinu AA pod jednou podmínkou, že nejsou formálně spojeni s žádnou jinou organizací.” (3. Tradice)

Členem AA se nikdy nemůže stát člověk, který netrpí alkoholismem. Proto ne-alkoholici na setkáních AA nemluví. Snažit se pomáhat všem se vším je pro AA jako takové nebezpečné a my jsme zodpovědní jen za přežití AA jako celku pro nás a pro další trpící alkoholiky. Jinými slovy: narkomany odkazujeme na NA, gamblery na GA apod.

“Každá skupina Anonymních alkoholiků by měla být duchovní entitou s jediným hlavním účelem – předáváním svého poselství

alkoholikům, kteří ještě trpí.” (5. Tradice)

Jediné, co máme pro alkoholiky, je naše zkušenost, síla a naděje, to jací jsme byli, co se nám přihodilo, a jací jsme nyní. Zkušenost s tím, jak jsme se spirituálně probudili (změnili)

díky všem Dvanácti Krokům AA, je jediné, co nabízíme. Ber nebo nech být. Jinými slovy: Nepřízpůsobujeme naše sdílení tak, aby byla pro alkoholiky “přijatelnější” ani se nesnažíme řešit jejich problémy jiné než alkoholismus.

“I když skupiny AA mohou spolupracovat s kým chtějí, taková spolupráce by nikdy neměla nabýt podobu přidružení nebo podpory, ať přímé nebo nepřímé.” (z 6. Tradice)

Nestavíme se proti žádné instituci, která se zabývá problémem alkoholismu, dokonce s takovými institucemi dle libosti spolupracujeme, ale nepřidružujeme se k nim, a ani je nijak nepodporujeme. Jinými slovy: Na setkáních AA můžeme uvítat kohokoliv (pakliže se jedná o otevřená setkání AA), ale neděláme

z mítinků AA součást programu léčeben v prostorách léčebny. Nikam si nechodíme dělat reklamu. Za alkoholiky chodíme jen tam, odkud za námi objektivně nemohou sami dojít (např. do vězení). Nepřebíráme zodpovědnost státu a soudů za nápravu lidí, kteří spáchali trestný čin pod vlivem alkoholu (ne každý opilý řidič je alkoholik, a i kdyby byl, to co nabízíme, musí sám chtít). Dbáme na to, aby AA zůstali od jiných institucí naprosto odděleni. Když se každý staráme o léčbu vlastního alkoholismu, výsledky jsou nepřehlédnutelné. Pak už stačí jen s veřejností udržovat přátelské vztahy a oni nás další trpícím alkoholiků doporučí sami.

Ve světle historických zkušeností, Tradic AA, současných zkušeností našich přátel ze zahraničí a toho, co jsem sama viděla, bych s vámi závěrem ráda sdílela, že se mi zdá, že české AA jde stále ještě dobrým směrem. Nemyslím si, že bychom byli oproti jiným státům pozadu. Nejsme nijak zvlášť materiálně bohatí ani se necpeme všude. Krví v žilách českých AA se nyní zdá být práce jednoho alkoholika s druhým alkoholikem na Dvanácti Krocích AA s Modrou knihou v ruce, a tak by to mělo i být. České AA dospívají a součástí dospělosti je nenapodobovat donekonečna bezmyšlenkovitě druhé, ale naopak, s pomocí Božího vedení myslet a jednat za sebe, a pak přijímat zodpovědnost za vlastní činy. Neopíche se proto slepě po Američanech, Angličanech, Polácích,

Slovácích a ostatních. Není všechno zlato, co se třpytí. Vyvarujme se chyb druhých a zároveň raději sami studujme Tradice AA a srovnávejme je s tím, co děláme my, a s tím co se chystáme udělat. Jelikož cesta do pekla bývá dlážděna dobrými úmysly, nebojme se naše plány podrobit různým testům. Vždy je nechme projít informovaným skupinovým svědomím. Nebojme se říct nahlas, že něčemu nerozumíme, že máme z něčeho obavy, nebo že s něčím nesouhlasíme. Pravda takovéto testy vydrží. Naučme se říkat ano, když je nejlepší říct ano, ale naučme se říkat i ne, když je nejlepší říct ne. Nebuďme sobečtí a sebestřední, ale nesnažme se ani zavděčit všem. Soustředme se na to, co funguje, a na to, co postavilo české AA v posledních letech opět na nohy. Začneme zvažovat, co můžeme my předat ostatním, protože tady konec konců žádné anglické a ruské a české AA není, je tu jen jedno, společné AA, za které všichni dohromady zodpovídáme. Proto se raději starejme o to, jak můžeme my pomoci udržet AA jednotné, a to skrz praktikování Dvanácti Kroků AA, abychom mohli přežít a prosperovat jak my, tak ti co přijdou po nás.

Budiž nám vždy odměnou ne prvenství, sláva a důležitost, ale svoboda od alkoholu, velikášství a našich rozmarů. Nechť se nám raději dostane pokory a radosti z dobře odvedené tiché práce při pomáhání alkoholikům, kteří ještě trpí.

Moudra z mítinků AA

Nezapomeň, že dneska se nestane nic tak hrozného, co bys ve spolupráci s Bohem nezvládl.

Je smutné, že nedokážeme zapomenout na naše problémy tak rychle, jak rychle dokážeme zapomenout na naše klady.

Dej si pozor: když se tvoje oči přestanou věnovat alkoholikovi, který stále trpí a potřebuje pomoc....a začnou se věnovat chybám těch, kterým program už pomohl.....

Čti Modrou knihu, chod' na setkání, modli se a nepij.

Zdravím vás přátelé jsem Marshall a jsem aloholik.

Když jsme přišli do AA, neměla většina z nás nejmenší ponětí o tom, co vlastně od života chceme. Já jsem to ponětí zcela jistě neměl. Vše, co jsem po několik prvních měsíců (možná i roků) v programu chtěl, bylo přestat ubližovat druhým a najít

způsob života bez ničení všeho v mé blízkosti – mé rodiny, mého podnikání, mého postavení ve společnosti, zkrátka celého mého života.

Jsem velmi vděčný, že po mně “veteráni” (zkušení učitelé) ze

skupiny v Severní Alabamě, kde jsem vystřízlivěl, nežádali, abych si vypsal

na papír, co chci od AA. Kdybych to tenkrát v roce 1980, kdy jsem vypil svou poslední skleničku, udělal, tak bych se těžko dokázal změnit. Asi bych tenkrát řekl něco takového jako: “Chci se zbavit dluhů a získat zpět své tělesné zdraví.” Po několika letech velmi silného pití jsem totiž byl na pokraji krachu a byl jsem přesvědčený, že už dál nedokážu žít.

Ale oni se mě na to neptali. Stále mi říkali “nestarej se o budoucnost”, a žij právě dnes. A jediné rady, které mi dávali byly, “čti Modrou knihu, chod’ na setkání, modli se a nepij. Tvé záležitosti se zlepší.”

Moc jsem nechápal, co mi říkají. Absovoval jsem několik ročníků ve škole a tak jsem mohl číst. Ale jak mi může čtení knihy pomoci? Pravidelně jsem navštěvoval kostel a tak jsem přemýšlel, jak mi může přidání návštěvy jednoho setkání pomoci zlepšit mé záležitosti a život? Už dříve, když jsem se někdy dostal do

krizové situace, našel jsem si knihu modliteb a přečetl jsem si pár modliteb, o kterých jsem byl přesvědčen, že se budou Bohu líbit. Ale čtení modliteb mi nikdy nepřineslo nic dobrého (a ani mi nikdy nepřinese). A co mám dělat s radou, “nepij?” Chápete, já jsem nepřišel do AA, abych přestal pít. Pouze jsem chtěl, aby mi ti veteráni řekli, jak mám pít, abych se neopil.

Dneska už rozumím tomu, co mi ti střízliví členové Anonymních alkoholiků tehdy říkali. Čtení Modré knihy znamená PRACOVAT NA KROCÍCH. Máme Dvanáct kroků, které jsou návodem pro život. Oni mi říkali, že potřebuji pracovat na těchto krocích a uplatňovat každý z nich ve svém životě a aplikovat je do způsobu života, kterým žiji.

“Chosení na setkání” znamená, že se účastním života ve společenství Anonymních alkoholiků. Naš program uzdravení se skládá ze dvou částí. První částí je úvodních 164 stránek Modré knihy, které nám říkají, jak žít bez alkoholu. Tou druhou částí je naše společenství. Naš pro program je MY program, není to JÁ program. Potřebujeme sdílet naše vlastní zkušenosti a naslouchat zkušenostem, síle a naději druhých členů, kteří žijí střízlivě. Nevím, jak to mají ostatní lidé, ale vím, že já potřebuji obě části našeho programu, abych zůstal střízlivý a šťastný.

A rada “modli se” znamená najít si Vyšší moc – Boha, jak ho chápu já sám. Když jsem přišel do AA, byl jsem velmi nábožensky založený, ale vůbec jsem nežil duchovním životem. Neměl jsem žádný vztah k Bohu mého chápání a už vůbec jsem neměl

zájem si nějakého najít. Můj sponsor mi řekl, abych svou starou modlitební knížku nechal v knihovně a abych se naučil říkat každé ráno “prosím” a každý večer před spaním “děkuji”. Později to rozšířil na věty, “prosím, pomoz mi zůstat střízlivý” ráno a “děkuji ti, že jsi mi pomohl zůstat střízlivý” večer. Díky těmto dvěma jednoduchým slovům jsem si postupně vytvořil závislost na Vyšší moci a po nějaké době jsem si k ní vytvořil i vztah. Zjistil jsem, že když upřímně uplatňuji první tři rady – číst Modrou knihu, chodit na setkání a modlit se – tak jsem se vůbec nemusel zaobírat tou čtvrtou. Prostě jsem nepil.

Své dnešní sdílení jsem začal větou, že když jsem přišel do AA, tak jsem nedokázal říci, co jsem od života chtěl. Naprosto upřímně jsem si myslel, že jsem odsouzen k prožití

zbytku života v malém zemědělském městečku v severní Alabamě. Vůbec jsem si nedokázal představit, že jednoho dne budu žít ve městě, které považuji za jedno z nejkrásnějších měst na Zemi. Vůbec nikdy jsem si nepomyslel, že budu schpnem procestovat a poznat velkou část Evropy. A nikdy jsem si nepomyšlel, že jednoho dne přijmu život takový, jaký je a že to bude tak úžasné.

V současnosti jsou všechny moje potřeby naplněné a moje tělesné zdraví je dostatečně dobré, abych si mohl užívat života. Přísliby z Modré knihy se mi naplnily.

Díky programu AA a díky zkušeným učitelům ze severní Alabamy žiju životem, který je “šťastný, radostný a uvolněný” a většinu času pocítuji “trpělivost, toleranci, laskavost a lásku” vůči všem Božím dětem.

Marshall, vděčný a uzdravující se alkoholik

Pracuju jako radista na tankeru. Konečné odhalení mého stavu a řešení přišlo, když jsem seděl sám ve své kajutě a popíjel ze své oblíbené láhve. Nahlas jsem požádal Boha o pomoc, přestože jsem se mohl slyšet pouze já sám. Náhle jsem v místnosti pocítil Přítomnost, která s sebou nesla příjemné teplo. Odstíny světla se proměnily v daleko jemnější a také jsem pocítil nesmírnou úlevu. I když jsem byl ještě poměrně střízlivý, řekl jsem si: „Už jsi zase opilý,” a šel jsem si lehnout. Nicméně ráno, za bílého dne, jsem onu Přítomnost stále cítil.

Dospěli jsme k víře, Kapitola 2

NOVÁ SVOBODA A NOVÁ SPOKOJENOST

52. Všeobecná konference služeb AA Velké Británie

Jmenuji se Jana a jsem alkoholička.

Dlouho jsem přemýšlela, jak pojmut zprávu z 52. Všeobecné konference služeb ve Velké Británii, která se konala v Yorku od 21. 4. do 23. 4. 2017. Kdybych chtěla popsat, jak, kdo a proč funguje, co a jak se děje a dělá, tak bych se asi rovnou mohla pustit do překladu příručky/manuálu, který je průběžně aktualizován (hlavní obsah zůstává, aktualizace toho, čeho se týkají, probíhají zejména po konferenci). Spíše bych se však chtěla držet odpovědí a výpovědí členů této konference na otázky, na které jsem se již na místě ptala, tedy vycházely z mého pozorování. A nejvíce bych se pak chtěla věnovat tomu, co jsem pozorovala; což byl vlastně účel mé cesty – jela jsem jako Pozorovatel.

Jsem vděčná za tu čest, které se mi dostalo tím, že jsem se této konference mohla zúčastnit. Byl to pro mě obrovský zážitek. Od setkání s jednotlivými Áčkaři – ať už anglickými nebo z cizích zemí (včetně Irska a Severního Irska – ač je Severní Irsko oficiálně součástí Spojeného království anglického, tak Áčkařsky tomu tak není – je AA UK a AA Irsko), až po prožití konference jako celku – setkávání jednotlivých komisí, rozebírání otázek a možných odpovědí na ně, debaty různorodé a více názorové a přesto neuvěřitelně

jednotné, povznášející a plodná atmosféra. Díky!!

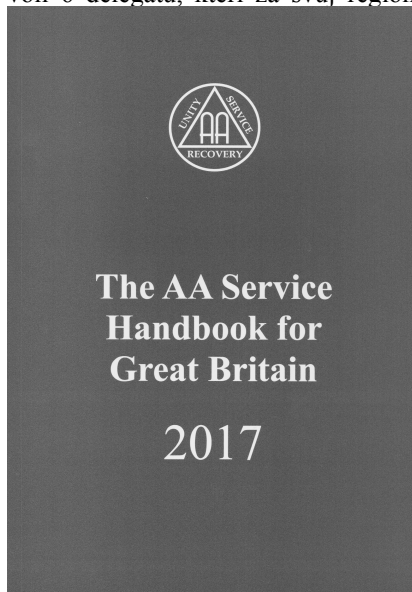
Mé první kontakty s AA UK probíhaly přes Kancelář všeobecných služeb - GSO, která je v Yorku. Zaměstnanci kanceláře jsou placení, tedy nejsou alkoholiky, přesto (-:-) byli velmi vstřícní, pohodoví a pohotoví. Pak jsem se postupně setkávala s dalšími členy, kteří se konference účastnili. Hned po pátečním polední a registraci, kde jsme dostali složku s materiály ke konferenci (jak organizační, tak těch, které se týkaly již samotných otázek, které byly na konference vzneseny k dopovězení) jsme měli krátkou schůzku, kde jsme se dozvěděli více. Kromě jiného bylo řečeno, že ti, kteří mají na svých jmenovkách červenou tečku, jsou zde poprvé, tedy si zaslouží více pozornosti od ostatních. Toto se týkalo i mě. Nicméně stejně tolik pozornosti, které se mi dostávalo s tečkou, se mi dostalo, i když jsem měla jmenovku zapomenutou na pokoji. Jednoduše – po celou dobu jsem se cítila nejen jako vítaným členem konference, ale zároveň i něčeho většího – členem celosvětového společenství, ...

V pátek v 14:45 byla konference oficiálně zahájena vřelým přivítáním všech zúčastněných, četla se preambule, služební modlitba, tradice. Byl představen předseda a sekretář konference, kteří byli zvoleni na konferenci minulého roku,

řečeno něco k programu a jeho případným změnám, ke kterým došlo, také k organizaci celé konference a něco málo i k pravidlům hotelu, ve kterém jsme byli ubytováni a ve kterém konference probíhala. Také byli představeni členové jednotlivých komisí.

V GB je 15 regionů, každý z nich volí 6 delegátů, kteří za svůj region

vznesou otázky k projednání na VKS, a to rok předem (do prosince; pro tento rok vzešlo 74 návrhů/otázek). Tyto otázky jsou probrány a 12 nebo 13 z nich je vybráno k projednání na VKS v rámci šesti Committees (dále komise). Tedy pro každou komisi jsou dvě (a letos pro jednu tři) otázky, o kterých jedná. V každé komisi je 15 náhodně zvolených delegátů + členové General Service Board (GSB) a také delegáti a pozorovatelé z CER (Continental European Regions).

PÁTEK 16:00

Zasedání jednotlivých komisí. Já jsem byla součástí komise č. 2 spolu s dalšími dvaceti Áčkaři, z toho 1 předseda a jeden sekretář a non-alcoholic trustee volí také, volební lístek nemám já a Geoff z Německa. Po zahájení (preambule, představení se, služební modlitba) se rovnou vrháme na otázky, které nám byly přiřazeny / vylosovány. Tedy na první otázku.

Tato se týká právě toho, jak se vybírají otázky pro konferenci. Tento proces je dán do diagramu. Je diskutováno z pohledu delegátů regionů – region se skládá z interskupin. Delegáti mají o to ztížený sběr návrhů a otázek, tento diagram je navržen, aby pomohl. Předseda usměrňuje, co je záměrem – tím je odpověď ano/ne, ne nové návrhy. Tyto přesto padají, pro a proti jsou vznášena, diskutováno dále, vznášeny další otázky v duchu chtění vzájemného porozumění. Dva jsou stále vcelku proti, vysvětlují, jak tomu ne/rozumí, diskutuje se dále, stále ale vládne jakési porozumění, jednota, snaha o společné řešení – ne jen většinové, ale je přirozeně samozřejmé, že se dává hlas i menšinám, které pak často i ovlivní již vyjádřené většinou.

Chtěli bychom navrhnutý diagram přizpůsobit, je to možné? Malé změny snad ano. Odpovědi by mohlo být, že přijmeme, ale s připomínkami / vylepšeními. K tomuto rozhodnutí se dospělo po hodině a půl. Během dalších dvaceti minut jsou zformulovány a sepsány tyto body, jednohlasně.

Z celé debaty na mě kromě jednotnosti působí i to, že a jak! jsou

delegáti připraveni. Mají sesbírané a mnohdy i vytištěné myšlenky, nápady a návrhy ze svých regionů, za které i mluví – spíše kladou důraz na to, co ten který region (který se skládá z interskupin) navrhuje, jak otázku / odpověď na ni vnímají, než na svůj osobní názor. Ač i na ten je prostor.

19:45 se opět scházíme všichni ve velkém sále

Čte se jen preambule a plynule přecházíme na volbu kandidátů na předsedu příští všeobecné konference. Je navrženo 7 lidí, každý má 3 min na představení se. Zaznívá datum střizlivosti (není to podmínkou, ale většina navržených má střizlivost mezi 15 a 20 roky; možná ne všichni – soudím jen dle většiny, od které roky zazněly) a postup ve službě. Začíná se od hrníčků, sekretářování, pokladník, pak je oproti ČR celkem specializace, delegát a/nebo pozorovatel, pro interskupinu, region, konference, služby pro GSO, služba na telefonu, začíná se na místní úrovni. Samotná volba proběhne v neděli.

Následuje 1. část prezentace Board reports – zprávy jednotlivých „odborů“: finance, elektronická komunikace, literatura, informace pro veřejnost, telefony, sjezdy – jejich kompletní seznam a zprávy, méně nebo více rozsáhlé jsme dostali spolu s materiály již u registrace. Konkrétně trustee (správce) za literaturu rovnou nabízí dva body k odhlasování Konferencí.

Končíme o půl jedenácté a je ještě možnost jít na mítink AA. Nebo že bych šla až na sobotní ranní?

Celá SOBOTA je otevřená pro jednání jednotlivých komisí o svých otázkách. Na následujících řádcích nastíním, jak tento den probíhal v komisi č. 2, které jsem se účastnila.

9:00 začínáme přečtením 12+12, služební modlitba. Shrnutí, jak to dnes máme s časem, do 17:00 je potřeba odevzdat návrhy odpovědí GSO (Kancelář všeobecných služeb), která je pak dále zpracuje a spolu s ostatními návrhy vytiskne a večer předá zástupcům jednotlivých regionů k projití, připomínkám, doporučením ke změně, nebo k vyjádření souhlasu ohledně jednotlivých odpovědí.

Čteme závěr z včerejšího dne, odpověď, kterou jsme nadiktovali a zapsali, provádíme poslední úpravy textu před hlasováním o ne/přijetí návrhu předat odpověď takto. Jeden z hlasujících je proti, pod danou odpověď tedy po dohodě přidáváme „minority view“ („pohled menšiny“),

AUTO
NOMY

jelikož souhlasíme s tím, že to v daném kraji může probíhat jinak, ať tedy mají prostor na „své“ řešení. Ted' je všech 19 hlasujících pro.

Bez přestávky přistupujeme rovnou ke druhé otázce. Tato se týká autonomie skupin. Opět se začíná

vyjádřením všech okolo stolu. Delegáti předem diskutovali i tuto otázku v interskupinách, přináší jejich názory, vyjádření, zkušenosti.

Přichází myšlenky, že s autonomií přichází zodpovědnost; je to hodně o čtvrté tradici. Při diskuzi také narážíme na to, kde tato otázka vlastně vznikla, proč, kdo se ptá? Je důležité porozumět pozadí otázky, nicméně tato otázka je zde, protože ji prostě někdo chtěl prodiskutovat, my (Konference) jsme tu od toho. Tedy se dále zabýváme spíše tím, jaký druh odpovědi máme dát? Taktéž zaznívá názor, že tato otázka pramení z neznalosti struktury AA. Znovu – jiné názory, ale cítím jednotu ve sdílení. Směřujeme ke stejnému cíli.

Po přestávce znovu zasedáme a ve chvíli ticha meditujeme nad tím, proč jsme tady. Potřebujeme sjednotit odpověď.

Jeden z nás cituje kousek z Řeči srdce – jednotně souhlasíme, že tento úryvek bude část odpovědi. Poté si opakujeme, co nás zaujalo, čteme relevantní odstavce z literatury, z poznámek a odpovědi interskupin. Vše za výborného vedení předsedy této skupiny a začínáme dávat odpověď na „papír“ (do PC). Diktujeme, zasahujeme do textu, vylepšujeme slova, snažíme se o ne příliš dlouhou odpověď. Je dlouhá, zkracujeme, diskutujeme. Vyhýbáme se slovům should a would (mělo by se). Všichni vyslyšení, vše zváženo.

Dáváme si chvílku na čaj s mlékem, ať najdeme potřebný odstup od odpovědi. Všichni se shodujeme, že je to dobrá otázka. I ti, kterým se prve nelíbila ☺

Uzavíráme volbou předsedy a sekretáře pro tuto komisi pro příští rok – nominace, představení se jednotlivých nominovaných a volba. Podmínkou pro nominaci člena je to, že je na Konferenci tento rok již podruhé – příští rok se tedy zúčastní potřetí a naposledy. I při této volbě je brán zřetel na menšinové názory ohledně nominovaných a jejich služby pro příští rok.

Končíme okolo čtvrté hodiny odpoledne, předáváme odpověď pracovníkům kanceláře ke zpracování, dáváme pauzu, a jelikož je ještě prostor, využíváme čas k prodiskutování otázek na příští rok.

SOBOTA 19:30

2. část prezentace Board reports – zprávy jednotlivých „odborů“, media, státní televize, 75. výročí AA v UK v roce 2022 a jeho organizace, mladí lidé v AA, vězení. Následuje otevřené fórum, prostor pro otázky, návrhy. Jedná se například o přístupnosti AA pro menšiny – konkrétně sluchově postižení lidé, o brožurkách, které ne/jsou na webu, jaké byly reakce na vysílání spotu AA v televizi.

SOBOTA 22:00

Zástupci kanceláře všeobecných služeb nám rozdávají Předběžnou zprávu – sesbírané odpovědi na zadané otázky jednotlivých komisí. Delegáti se srocují do skupinek dle svých regionů a v rámci těchto skupin probíhá čtení jednotlivých otázek a odpovědí a diskuze ohledně nich. V každé skupině je účasten alespoň jeden zástupce z každé komise, tedy dokáže v mnoha případech okamžitě objasnit, proč se daná komise shodla zrovna na této odpovědi. I tak vznikají různá vylepšení

a připomínky, které si každý (zejména ten z té které dané komise, pod kterou patří diskutovaná otázka/odpověď) pečlivě zaznamenává.

Po jedenácté se schází opět jednotlivé komise a diskutují jednotlivé body ke změně nebo vylepšení odpovědi, jak si je dříve zapsali. Vzniká, na tuto pozdní hodinu, živá debata a jasné nové formulace k těm částem odpovědi, které byly nejasné. Rozpouštíme to po půlnoci, po tom, co máme zodpovědně probrané všechny body. Tentokrát už bez dalšího mítinku. Nedělní ranní ale platí!

NEDELE 9:00

Předsedové jednotlivých komisí prezentují odpovědi na zadané otázky a rovnou se přistupuje k hlasování

Konference, jestli jsou takto akceptovatelné pro všechny. Pokud nejsou všichni pro, vyslechne se menšina, která hlasovala proti. Poté se hlasuje znovu. Pokud je počet hlasů vyšší než 2/3, je odpověď přijata. Pouze v jednom případě z přednesených třinácti otázek a odpovědí je nutno přepracovat

odpověď. Je kolem toho delší diskuze, opět se ale dochází ke shodě a navrhnutá komplet přepracovaná odpověď prochází.

NEDELE 12:15

Volba předsedy Konference na příští rok. Volí se z kandidátů, jak byli navrženi v pátek večer. Napřed jsou vysvětleny podmínky hlasování (i instrukce k nim byly součástí registračního balíčku), kandidáti se posílají za dveře a hlasujeme. Když daný kandidát neobdrží 2/3 hlasů, vypadáva. Dostáváme se k posledním dvěma. Hlasy jsou vcelku rovnoměrně rozloženy, ani jeden z nich nemá více než 2/3 hlasů. Vzhledem k této skutečnosti je navržena alternativa – hlasovat ještě jednou nebo to nechat na Vyšší moci a vytáhnout jméno jednoho z nich z klobouku. Na konec se tahá. A všichni jsou spokojeni!

V přátelské, jednotné a klidné atmosféře, tak, jak byla tato Konference zahájena, se i končí. Až je mi to líto. Byla to úžasná zkušenost, za kterou jsem velice vděčná. Přineslo to hodně mně osobně. A dalo mi to neskutečně moc i služebně – pro AA. Můžeme čerpat z jejich zkušeností, jsou přece jen o půl století dále. Na druhou stranu byly i chvíle, kdy jsem si uvědomovala, jaké máme „štěstí“, že jsme tam, kde jsme. Že můžeme růst tak nejlépe, jak jen dovedeme a jak nám dovolují naše podmínky. Že nám nikdo nediktuje, jak a co máme dělat. Dostali jsme „pouze“ možnost nahlédnout do toho, jak to dělají jiní a čerpat z jejich zkušeností.

Přesně tak funguji i já. Není toho málo, co si prostě potřebuji vyzkoušet

a prožít na vlastní kůži. A zároveň je toho také čím dál víc, v čem věřím ostatním a důvěřuji jejich zkušenostem, aniž bych jimi sama musela zdoluhavě procházet já. Když jsem vstoupila do AA, vlastně hned na prvním mítinku, jsem vnímala nejen zdravou a láskyplnou atmosféru, ale také to, že chci směřovat tam, kde jsou ostatní, již dlouhodobější členové. Zatoužila jsem mít to, co mají oni, a zároveň jsem cítila, že když budu dělat to, co dělají oni, protože já nejsem jiná, mám jen trochu jiné podmínky, leč směřuji do stejného cíle, mám zřetelnou naději dojít tam také. Naprosto stejně vnímám i fungování AA jako celku. V láskyplné atmosféře se můžeme učit a nabrat

stejný směr – máme stejný cíl, ač se na první pohled může zdát, že jsme tak rozdílní.

„Budeme s vámi ve společenství Ducha a bezpochyby se s některými z nás setkáte na naší nesnadné Cestě ke šťastnému cíli“. (Anonymní Alkoholici, citace ze Čtvrté edice, 2016)

Název této konference byl NOVÁ SVOBODA A NOVÝ POCIT ŠTĚSTÍ. Tento příslib pro mě nabývá stále nových rozměrů. A je to právě služba, díky které má svoboda a pocit štěstí roste. Zároveň vnímám, jak roste zároveň se společenstvím a se službou. Čím více sílíme jako celek, rosteme v jednotě, tím rostu a jsem silnější a pevnější i já. Díky Vám všem! Funguje to!!

Když jsem v roce 1955 přišel do společenství AA, bylo mi pouze třicet jedna let. Někteří členové mi říkali, „Jsi příliš mladý. Ještě jsi nepil dostatečně dlouho. Ještě sis neprožil dostatečné utrpení.“ Ještě jsem měl rodinu, i když už druhou, stále jsem měl práci, bankovní konto a dokonce jsem si koupil i vlastní dům. Navzdory tomu všemu jsem se postupně propadal nejprve na „vysoké“ dno, pak na „nízké“ dno a na všechna možná dna mezi nimi. A tak jsem pět měsíců docházel na setkání AA a čekal jsem, až z čistého nebe udeří blesk, který by proměnil tohoto mladého muže v zodpovědného a uzdravujícího se alkoholika. Ale můj náhled byl omezený a neposlušal jsem nijak pozorně. Má nespokojenost, že jsem nezažil velké duchovní znovuprobuzení, způsobila, že jsem polevil ve svém úsilí se uzdravovat. Ale po každém neúspěšném zápase s lahví jsem se vždy vrátil zpět do společenství AA.

Dospěli jsme k víře ..., kapitola 4

Kulturní okénko

Společenství

Sepnout ruce v tiché motlitbě
Že láska je činem
Že každým úsměvem
Jsme povýšení v hodnost generálů
A naše bojiště je tam
Kde to svědčí lidem
Kde odpuštění, pokora
Svatější je grálů
Že můžem ústa slovům dát
Že máme volbu:
OPRAVDU MÍT RÁD

Tomáš, alkoholik z Prahy

Když jsem si nalévala další, zjistila jsem, že se modlím o pomoc. Druhá sklenka mi také upadla netknutá a rozbila se stejně jako ta první. Nezastrašilo mě to a nalila jsem si třetí. Držela jsem ji oběma rukama a vypila jsem ji. Ihned mi bylo jasné, že tohle jsem nechtěla.

Dospěli jsme k víře ..., kapitola 4

Modlitba na Sněžce

*Když jsem tehdy před deseti lety přišel do AA,
o takovém životě se mně opravdu ani nesnilo.*

Loni jsem se účastnil jednoho ze setkání AA v krásném prostředí Krkonoš. Bylo to jako vždy velmi pěkné setkání s přáteli z AA a Al-Anonu, ale každé to setkávání je v něčem jiné a něco nového mi přinese.

Byl jsem v Krkonoších poprvé v životě, a tak jsem se těšil na tu přírodu, hory, výhledy a panoramata. V sobotu ráno jsme vyrazili na výšlap na Sněžku a já, já byl zklamáný. Žádné hory, žádná panoramata se nekonala, byla celkem mlha a viditelnost malá. Ale jinak to bylo bezva, slyšel jsem nové příběhy, nové pohledy na svět, smích se ozýval na každém kroku. Minuli jsme Labskou boudu a za chvíli stanuli před vrcholem té majestátní hory. No nebudu lhát, výstup mi dal zabrat a pak jsme se uprostřed toho mumraje okolo chytili za ruce a už zněla naše modlitba o poklid.

A jak to na horách tak bývá, počasí se změnilo. Vyjasnilo se a já mohl ochutnávat pohledem kouzlo přírody kolem i tam, kam můj zrak dosáhl. A cesta opět utíkala, nepočítal jsem kilometry, asi jich bylo hodně. Když už jsme byli kousek od chaty, z které jsme vyšli a kde jsme byli ubytováni, zavolal na mě kamarád, pojd' se na něco podívat. A tak jsem za chvíli stál na místě, odkud byl nádherný výhled na panorama těch hor. A kdesi

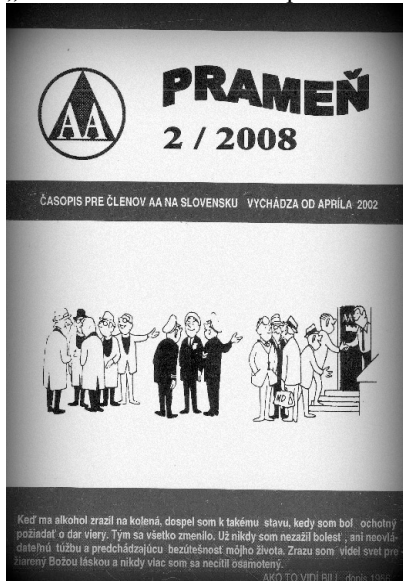
v dále se majestátně tyčila Sněžka. Až se mi zatajil dech nad tou nádherou, a jen ze mě vypadlo: Ještě, že ráno byla taková mlha a já neviděl tu dálku, protože bych to vzdal hned na začátku.

Když nad tím tak po roce přemýšlím, byl to nádherný víkend a kolik jsem jich již s AA zažil. Stěží bych na začátku své cesty novým životem bez pití očekával takové zážitky. Když jsem tehdy před deseti lety přišel do AA, o takovém životě se mi opravdu ani nesnilo. Tehdy byl můj život v troskách, neuměl jsem žít s alkoholem a ani bez něj. Bylo to peklo. Nevěděl jsem, co mám od AA čekat, ale dal jsem tomu šanci, zvláště když ode mě nikdo nic nechtěl, jen mi řekli, zkus nepít a příjď zase. A já chodil,, a postupně začal dělat ty jejich kroky uzdravování. Ono velmi brzy mi nestačilo jen nepít, já potřeboval víc.

Paradoxně jsem vzdal svůj marný boj s alkoholem, abych nevzdal svůj život. Jak se v AA říká, nevzdávej to pět minut před tím, než se stane zázrak. A že těch zázraků bylo a je. První z nich byl v tom, že po krátké době v AA nejenže jsem nepil, ale já na alkohol přestal i myslet. A jeden z těch posledních se stal, když mi přímo na mítinku předala desetiletou výroční minci střízlivosti má již dospělá dcera. Ostatně byla to ona, kdo mi řekl, když jsem ji ukazoval

časopis slovenského AA Prameň:
„Proč něco podobného

nevzdáváte i u nás?“ Já nevím, řekl jsem. Pak jsem se s tím svěčil kamarádovi a své skupině a pak slovo dalo slovo a první číslo Cesty bylo na světě.

Ale nic není zadarmo, je pro mě zázrak že časopis pořád vychází, ale zároveň vím, kolik práce kolem toho je. A tak je to se vším v životě i s těmi zázraky. Za vším je práce

i v té změně mého života. Ale stojí to za to. Nic není zbytečné, jaká to změna v mém pohledu na svět.

Na AA mám rád vše, ty různé lidi, ten celý program uzdravování a hlavně tu svobodu, kterou se učím žít. Má svoboda začíná a končí tam, kde začíná a končí svoboda druhých. A také ty moudra z AA, třeba, že nic není tak hrozné, aby alkohol to ještě nezhoršil. A mám rád službu v AA, chodím i na infomítinky do léčeben a jednou se mě tam kdosi zeptal, zda беру svoji abstinenci jako svůj cíl. A já odpověděl, že cítím velký rozdíl mezi abstinencí a střízlivým životem. Střízlivost je pro mě vším, bez ní nemám nic, rodinu, práci, spokojený život, vlastní zkušenost mi to říká, ale cíl to není. Je to moje Cesta, cesta, která mi přináší štěstí, kterou nenahradí žádný cíl.

Můj život je občas jak rozbouraný oceán, vlny událostí se zdvihají, ale tam kdesi v hlubině toho oceánu je klid a takový jsem po té své cestě našel a nacházím i já.

Michal K alkoholik

Od doby, kdy jsem se naposledy napil, uplynulo téměř devět měsíců a já jsem se stále cítil mizerně. Se ženou jsme pravidelně navštěvovali setkání AA. Seděl jsem tam a proklínal jsem ty "šťastné pokrytce", kteří mají radost sami ze sebe a užívají si střízlivost. Cítil jsem se mizerně, protože jsem neměl žádnou práci. (Představoval jsem si minimálně křeslo viceprezidenta v nějaké velké firmě.)

Dospěli jsme k víře ..., kapitola 5

Sdíleno pomocí internetu

Nade mnou je něco, co je neuchopitelné, ale co pomáhá.

*Pomáhá to, pokud se snažím já sama, pokud nerežírují,
pokud znám a cítím pojmy ochota, pokora, snaha,
láska, upřímnost a řada dalších pojmů.*

Hezké střizlivé sobotní ráno všem na TP přeje Helena - ova alkoholička.

V současné době už moc nepíšu, ale něco mě ponouká podělit se s Vámi o své pocity, emoce a trošku i vzpomínky.

Je to dáno samotnou existencí AA, které kdyby nebylo, nejsem tu dnes ani já.

Mohla bych psát dlouze o svém pošmodrehaném dětství, o návycích a rodině, která mě svou výchovou měla k tomu, abych se cítila bezcenná, ublížená a venkovně se stavěla do role "hrdinky", ke které mi pomáhal alkohol. Tak jak to bývá, zpočátku v malých dávkách a s přibývajícimi starostmi a emočních problémech ve stále větších dávkách až do závislosti a beznaděje a bezmoci. Kdy už nešlo přestat, ač jsem chtěla. Kdy jsem si uvědomovala, že nechci pít, ale nemůžu přestat a kdy fyzická a duševní degradace byla dokonalá.

Vzpomínám si dodnes, jak těžce jsem, fyzicky vyčerpaná, připitá, hledala středechní mítink AA na Výstavní. Dodnes si pamatuji tváře některých přítomných v onen den. Dodnes si vzpomínám na své

bláboly, jak musím pořešit matku, finanční situaci ad. Pak až alkohol asi. Řadu dalších setkání na mítincích, které bylo buď s hladinkou, nebo mi nic neřikalo, protože přece neřešilo můj osobní problém. Detox, kde jsem si připadala jako king, protože jsem nepila, byla mezi jinými diagnózami

hvězda a dodělala při něm rekvalifikační kurz. A co pak, když jsem 6 týdnů nepila a byly tu Vánoce, bylo třeba přivítat Nový rok. Při člancích, které v poslední době čtu, jsem prožila recidivu, podle mě se jednalo jen o daleko tvrdší pokračování mého chlastu. Přišel pád na úplné dno. Duševně, mentálně, jsem byla rozložená na

částičky. Léčebna, kterou jsem si vybrala, byla těžká, úmorná cesta a kdyby mě nedržela nad vodou touha žít, x krát bych ji vzdala. Věděla jsem více než na sto procent, že by mé kroky končily u prvního obchodu či hospody a lila bych to do sebe znovu.

Byla jsem šťastná, rozřesená, precitlivělá, ale jiná, když jsem vyšla ven. Moje jediná upřímná rodina byla skupina AA! Tam jsem se vracela, tam jsem v naslouchání, sdílení a dobré atmosféře nabírala odvahu a síly do dalšího života. Tam jsem potkávala své první přátele, skutečné přátele. Tam jsem při jakékoliv práci viděla, hmatatelně viděla, svůj posun, cítila uspokojení z toho, co dělám pro sebe a někdy svou přítomnosti i pro jiné alkoholiky.

Tady asi už po 5 přečtení Modré knihy jsem chápala význam všeho toho, co nám zakladatelé chtěli sdělit, předat. Skupina AA mi byla oním Bohem, ve kterém se píše ve 3. kroku "Bůh tak jak ho chápeme my!!". A to je pro mě důležité. Byla jsem těžký ateista, měla-li jsem víru, byla to víra, že pro mě platí vše to špatné a zlé, co se v mém okolí semele.

Našla jsem doporučený program 12 kroků, ale našla jsem také 12 tradic, které neodmyslitelně ke společenství AA patří a další literaturu.

Zmiňované kroky byly pro mě střídavě snadné a těžké. Dodnes je pro mě 3. krok vírou ve Vesmír, přírodu, vše co mě obklopuje a emočně vnímám a nemohu ovlivnit. Prostě vím, že jsem ono

zrnko písku v nekonečnu. Že je nade mnou něco, co je neuchopitelné, ale pomáhá. Pomáhá, pokud se snažím já sama, pokud nerežírují, pokud znám a ctím pojmy ochota, pokora, snaha, láska, upřímnost a řada dalších pojmů. Pokud s nimi žiji, pokud žiji s ochotou a vírou ve vše dobré, s modlitbou a meditací, může se můj život ubírat dopředu. Mohu si život užívat s jeho každodenními starostmi a radostmi.

Často uváděná recidiva je něco, z čeho mám respekt, dá se říci, že i trochu obava, že už bych se nepostavila znovu na nohy. Že bych přišla o to vše, co dnes mám a nehovořím o materiálních statcích, ale o věcech pro někoho zcela samozřejmých, pro někoho zcela nedosažitelných. Obvyčejného manžela, sarkastického syna, vnoučata, kdy každý je jiný a všichni jsou v něčem stejní, umíme si rozdávat lásku, objetí, radost a problémy řešit společně. Mluvit, když je třeba, ale také ctít ticho, abychom nerušili své myšlenky. Užívat si emoce, prožít je se všim, co k nim patří.

Onu řádku let ve střízlivosti jsem prožila (ne přežila, ale prožila) díky AA, všem akcím, kterých jsem měla tu čest se zúčastnit, ať se to týkalo sjezdu, krokáčů v Brně, tradic v Podhájské atd. Nic z toho by nebylo, kdybych umanutě omílala své tzv. pravdy pořád dokola, kdybych připustila recidivu jako něco, co ke mně jako alkoholikovi neodmyslitelně patří, kdybych zůstala stát na místě a říkala si "a teď jsem to zvládla a fertik, je to za mnou". Ne, není, i u této nemoci je

třeba prevence = být aktivní, v modlitbách myslet na druhé, přenechávat svůj život v rukách "toho nahoře", ale pracovat na sobě, nechat "ho" procházet mým životem, vědět, že nejsem střed Vesmíru, ale jen nepatrná součást. Vědět, že dokud je tu AA, mám vždy otevřenou cestu k lidem stejné nemoci, k lidem, kteří mě pochopí, kteří zažili to co já a kteří jsou ochotni se mnou sdílet radost i starost.

A závěrem, před pár měsíci mi zemřela matka, dříve jsem (jsme) měla obavu, zda nebudu mít potřebu

se napít. Neměla jsem. Dovolila jsem si emočně tuto záležitost prožít, rozloučit se s ní v klidu a míru v kruhu rodiny. To bylo před léty absolutně nemyslitelné.

Přeji všem nám mnoho střizlivých krásných dnů, mnoho příspěvků do TP, do Cesty z našeho vlastního života, z toho čím si procházíme. Teorii a co by mělo být, mohlo být, a jak by to mělo být, nechme jiným, třeba normošům. ☺

Jsem ráda, že jste a že mohu být mezi Vámi. Amen

Uvědomila jsem si, že tou silou, která drží vše pohromadě, je moje Vyšší moc. Tato síla mě stvořila. A já jsem se odvážila pomyslet, že zničím cosi, co není ke zničení určeno a já k tomu nemám žádné právo.

V tu chvíli jsem prošla naprostou proměnou. Hlavou mi proběhlo: „Už nikdy nebudeš negovat všechny věci, od této chvíle budeš žít s kladnými postoji.“ Zaplavil mě úžasný pocit. S novou radostí v srdci jsem běžela k manželovi, slzy mi stékaly po tvářích a křičela jsem: „Mám to! Mám to!”

Manžel pouze řekl: „Můj Bože, ty jsi znovu opilá!”

„Ne!” křičela jsem. „Mé staré já právě zemřelo. Už ho nikdy více neuvidíš.”

A opravdu, tehdy se zrodilo mé nové já. Ani já, ani můj manžel jsme od tohoto dne mé staré já již nezahledli. Zemřelo tehdy na těch skalách. Od onoho okamžiku jsem začala navštěvovat kostely a neustále jsem hledala. Až mi kdosi jednoho dne řekl: „Přestaň už pátrat. Bůh nikdy neodešel. Je zde po celou dobu.”

Vrátila jsem se v myšlenkách k tomu okamžiku na skalnaté pláži a hned mi bylo jasné, že po celou dobu byl Bůh mou součástí.

Dospěli jsme k víře ..., Kapitola 6

CESTA

Kontakty

Sdružení pro Služby Anonymním alkoholikům ČR,

Ambrožova 729, 500 02 Hradec Králové

Tel: 773 138 303; e-mail: kontakt@anonymnialkoholici.cz

Informace o setkáních AA:

<http://www.anonymnialkoholici.cz/setkani/adresar-skupin.html>

Internetová skupina AA, Triezvy priestor:

<http://www.triezvypriestor.net/>

Jiné dvanácti krokové programy – nejsou součástí AA

Al-Anon

<http://alanon.cz/>

GA – Anonymní hráči

<http://anonymnigambleri.cz>

Anonymní Sexholici

Brno Skupina SAA Naděje –

Čt: 17,30

**Klášter Kapucínů, Kapucínské
n. 303/5**

Tel: 777 169 348; web: [//saa-cesko.cz](http://saa-cesko.cz)

Overeaters Anonymous

(Lidé s poruchou příjmu potravy)

Katka: 776 314 846 – Brno

Co-Dependents Anonymous

Praha (Spoluzávislost)

Skupina CoDA – Sobota

Na Poříčí 16

Anonymní Narkomani

[http://anonymni-](http://anonymni-narkomani.webnode.cz/)

[narkomani.webnode.cz/](http://anonymni-narkomani.webnode.cz/)

Dospělé Děti Alkoholiků

Praha, Klimentská 18, pátek 19.00

Skype setkání: www.cs-dda.eu

SASA – oběti sexuálního násilí

Praha, Francouzská 1 Sobota 10.00